

Sygn. akt Ts 126/11

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia *14 października* 2012 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński – przewodniczący

Marek Zubik – sprawozdawca

Maria Gintowt-Jankowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2012 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej T Sp. j. w zakresie badania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugiej ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 153, poz. 1272) z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej z 26 kwietnia 2011 r. T Sp. j. (dalej: skarżąca, spółka) zarzuciła, że: po pierwsze, § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 27, poz. 269, ze zm.; dalej: rozporządzenie) w związku z art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, ze zm.; dalej: ustawa podatkowa) są niezgodne z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji; po drugie, art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 153, poz. 1272; dalej: ustawa zmieniająca z 30 sierpnia 2002 r.) jest niezgodny z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji; po trzecie, § 5 pkt 1 i § 6 ust. 5 rozporządzenia są niezgodne z art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 84 i art. 217 Konstytucji; po czwarte, § 6 ust. 5 rozporządzenia jest niezgodny z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2012 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy zmieniającej z 30 sierpnia 2002 r. z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji.

Na powyższe postanowienie pełnomocnik skarżącej wniósł w ustawowym terminie zażalenie. W złożonym środku odwoławczym skarżąca zarzuciła naruszenie art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). W ocenie skarżącej, mimo braku formalnego powołania zaskarżonych

przepisów w rozstrzygnięciach wydanych w jej sprawie regulacje te tworzyły faktyczną podstawę prawną władczej ingerencji podatkowej w sferę konstytucyjnie chronionych wolności i praw spółki. Niekonstytucyjność kwestionowanej regulacji prawnej wynika z tego, że ustawa nowelizująca zmienia podstawę prawną wydania rozporządzenia w celu zapewnienia zgodności aktu niższego rzędu z treścią przepisu ustawy upoważniającego do jego wydania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w związku z art. 49 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w związku z art. 36 ust. 6–7 i z art. 49 ustawy o TK). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty podniesione w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

Trybunał w niniejszym składzie podziela stwierdzenie wyrażone w zaskarżonym postanowieniu o braku konstytucyjnych podstaw do uznania skarżonego przepisu za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie skarżącej (art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK).

Należy bowiem wskazać, że art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy zmieniającej z 30 sierpnia 2002 r. modyfikuje ustawę nowelizowaną w zakresie przepisu zawierającego upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia (tj. art. 37 ust. 2 ustawy podatkowej). Przepis stanowiący

upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia ze swej istoty nie może być podstawą rozstrzygnięcia w procesie stosowania prawa przez organy władzy publicznej. Adresatem tego przepisu jest bowiem wyłącznie organ władzy wykonawczej, któremu powierzono wydanie rozporządzenia wykonawczego do ustawy.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 49 w związku z art. 36 ust. 7 ustawy o TK, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.